

Příspěvek k §u 391 ex. ř. Jestli-že odpůrce ohrožené strany, které do určené lhůty povoleno bylo prozatímné opatření, k soudu složil jistotu v peněžité částce a následkem toho opatření to vykonáno nebylo, není po uplynutí lhůty závady, aby jemu jistota ta nebyla vydána.

Usnesením prvního soudu bylo A. proti B. povoleno prozatímné opatření do právoplatného rozhodnutí sporu, mezi nimi zahájeného, nejdéle na dobu do 1. listopadu 1919 s dodatkem, že opatření to nebude vykonáno a opatření již vykonané bude zrušeno, když B. složí k soudu jistotu 15.000 Kč. B. jistotu tu složil a bylo opatření zrušeno. — Po uplynutí určené lhůty žádal B. za vydání jistoty. První soud po výslechu A., který souhlas odepřel, návrh na vydání zamítnul, jelikož pro sporný nárok navrhovatelí bylo zřízeno zástavní právo, které se zřetelem k tomu, že spor dosud není ukončen, na dále trvá, jehož zánik kdykoliv formálně je vázán na souhlas navrhovatele dle § 467 ob. obč. z. po případě výrok soudu, jej nahrazující. Odepřel-li navrhovatel souhlas, nemá odpůrce jednostrannou disposici nad jistotou a nelze mu ji vydati.

Rekursní soud, změniv usnesení prvního soudu, povolil vydání jistoty v podstatě s odůvodněním, že prozatímné opatření co celek uplynutím lhůty, pro kterou bylo dáno zaniklo a pominulo také právo zástavní navrhovatelovo na jistotu tu, takže není důvodu, aby zadržována byla v soudním uschování.

Nejvyšší soud usnesení rekursního soudu potvrdil. Názor stěžovatelův, že B., složiv k odvrácení výkonu prozatímního opatření povoleného jistotu 15.000 Kč, nemůže jednostranně žádati za její vrácení, dokud ohrožený nárok nepřestane být sporný, nelze uznati za správný. Účelem každého prozatímního opatření jest zajištění ohroženého nároku navrhovatelova. Složí-li odpůrce jistotu ve smyslu § 391 ex. ř. a zruší-li se následkem toho prozatímné opatření, slouží onomu účelu na dále jistota ta. Z toho plyne, že v případnosti, o kterou jde, zástavní právo, nabyté navrhovatelem na složené jistotě, nastoupilo jakožto prostředek zjišťovací na místo soudního zákazu a příkazu dotyčným prozatímním opatřením vysloveného, takže ohrožený nárok navrhovatelův odtud nebyl více zajištěn oním zákazem a příkazem, nýbrž zajištěn byl zástavním právem na složené jistotě. Tomu není na závadu, že v § 387 ex. ř. složení jistoty, po případě zřízení zástavního práva se neuvádí jako prostředek zajišťovací, kdyžť prostředky ty jsou tam uvedeny příkladmo, nikoliv výlučně. Právě pro vytčenou náhradní povahu nabytého práva zástavního na

jistotě nemůže však zajištění tímto právem zástavním sahati dále, než ono zajištění, jež původně získáno bylo povoleným zákazem a příkazem. Když tedy toto posléz uvedené zajištění bylo časově omezeno tím, že prozatímní povolení k výslovnému návrhu strany ohrožené povoleno bylo nejdéle do 1. listopadu 1919, takže uplynutím této lhůty povolený zákaz a příkaz sám sebou byl by pozbyl účinnosti, dlužno uznati, že také zajištění právem zástavním na složené jistotě bylo omezeno stejnou měrou časově, tudíž nejpozději dnem 1. listopadu 1919 zaniklo, což má v zápětí, že složená jistota se uvolnila a beze všeho odpůrci strany ohrožené může býti vydána.

Jest sice správně, že kdyby jistota nebyla bývala složena, strana ohrožená byla by mohla vymoci si prodloužení lhůty stanovené v prozatímním opatření do 1. listopadu 1919 a tím spolu prodloužití zajištění svého nároku, kterážto možnost byla jí však odňata tím, že povolené prozatímní opatření po složení jistoty bylo zrušeno. Ale ohrožená strana mohla si přes to zabezpečiti další zajištění svého nároku, kdyby včas byla podala opětný návrh na povolení přiměřeného prozatímního opatření, jehož účinky by by mohl odpůrce opět odvrátiti jen složením jistoty, nebo ponecháním jistoty již složené, jako náhrady za opatření prozatímní znova povolené. Opomenuvši tak se zachovati, musí strana ohrožená sama sobě přičítati, že pozbyla zajištění svého nároku, a nemá důvodu stěžovati si do usnesení soudu rekursního, jímž odpůrci bylo povoleno vydání jistoty.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 27. dubna 1920, čj. R. I. 251/20-1.

Schin.

Nepřípustnost exekuce dle § 354 ex. ř. k vynucení dodávky věci zastupitelné.

Krajský s. v P. povolil podle smíru téhož soudu ze dne 20. listopadu 1919, čís. jedn. Cg. III. 228/19-5 exekuci za účelem dodání jednoho nového, pro dokonalý výkon způsobilého ssacího stroje s dvěma žejbry, s větrníčkem se 4 potaženými rámcí a s hedvábným povlakem na čistění krupice a dunstu, t. j. šupin a lehčích součástí.

Podle tohoto usnesení uložil exekuční soud povinné straně, aby ve 3 týdnech dostála svému závazku, dodatí řečený stroj, jinak že se jí uloží k návrhu vymáhající strany peněžitá pokuta 300 K ve prospěch chudinského fondu.